

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Καλά νέα, εκτός τη φίλη μας κ. Καλτσόγια τα καλά λόγια που μας έγραψε σε προηγούμενη έκδοση, είδα και στην τελευταία έκδοση του σοβαρού φιλολογικού περιοδικού της Αθήνας ΝΕΑ ΑΡΙΑΔΝΗ, να δημοσιεύει κάτι από τα δικά μας. Από ένα παλιό σημείωμα που μιλάμε για την Παροικία μας, για τους παλιούς και τους ανθρώπους που πέρασαν κι άφοσαν κάποιο ίχνος στην ιστορία της.

Και σκέφτηκα, αλήθεια πόσοι πέρασαν, πόσους μνημονέψαμε και πόσοι που δεν γνωρίσαμε κι οι άλλοι που δίπλα στην ιδιωτική ζωή έκαναν και κάτι σημαντικό, που αξίζει να αναφερθεί στην ιστορία της Παροικίας.

Τιατί, φίλε Γιώργο, δεν είναι μόνο τα ονόματα που προβάλλονται, υπάρχουν αφοσιωμένες και αφιλόκερδες πολύχρονες προσφορές που δεν ακούγονται κι όμως αξίζουν την αναγνώριση. Βέβαια δεν είμαστε εμείς που θα δώσουμε βραβεία, εμείς για την κοινωνία μας μιλάμε κι αναμασάμε το χτες όπως το ζήσαμε. Θυμάμαι την περηφάνια που ένιωσα σαν είδα το μεγάλο συντριβάνι στο Χάιντ Πάρκ με τα αγάλματα από την ελληνική μυθολογία! Εκείνο με τον Απόλλωνα, το Μινώταυρο, την Άρτεμην και... Δεν τα θυμάμαι όλα, στην πόλη σου παίρνουν τόσα άλλα την προσοχή.

Θυμάμαι όμως τους πρώτους καιρούς που ερχόμενος από πάνω με το λεωφορείο, δεν κατέβηκα στην αρχή του πάρκου να πάρω το άλλο για το Κένσινγκτον, πήγα ως το τέρμα στην άλλη άκρη του πάρκου για να περπατήσω, να χαρώ τη διαδρομή, βράδυ καλοκαιρινό μέσα από το μεγάλο πάρκο.

Και δεν μπορώ να ξεχάσω το φόβο και τις συμβουλές των φίλων όταν το ανέφερα, με καμάρι, ότι ήξερα να πάω ως το τέρμα και να πάρω το λεωφορείο από το Τζώρτζ στράτη... Ποτέ, ποτέ βράδυ στο πάρκο! Πάνε μόνο μεθυσμένοι και επικίνδυνοι άνθρωποι εκεί, τα βράδια. Αυτό το '55- '56, τότε που οι μπυρίες έκλειναν στις 6.00, κι έβλεπες αρκετούς μεθυσμένους στους δρόμους αργά.

ΜΑΣ ΓΕΛΑΣΑΝ

Κινήσαμε
με πθικές διδασκαλίες.
Το φόβο της αμαρτίας,
Τον έπαινο της σεμνότητας,
Τον σεβασμό της αγάπης.

Αργότερα μας μίλησαν
Για το δικαίωμα
Και την ευθύνη των άλλων
Για την όποια μας αταξία.

Και για ισόπτητα, δικαιοσύνη,
Αδελφοσύνη των λαών
Και άλλα μεγαλόστομα!

Κι αργότερα
Με τα χρόνια, με την κρίση
Είδαμε πως μας γέλασαν.
Και της γιαγιάς η χρηστομάθεια
Και του οδηγητή μας τα κπρύγματα.

Κι εμείναμε
Στη μικροαστική μας ασημόπτητα
Αφελείς και θύματα
Στην καταναλωτική σκοπιμόπτητα
Μ' ασήμαντες επιτεύξεις.

Κάτι παιγνίδια για παιδιά!

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Να ευχαριστήσουμε την καλή φίλη Νίκη Καλτσόγια, που είναι ενθουσιασμένη μ' αυτή τη σπίλη μας και το περιοδικό ΝΕΑ ΑΡΙΑΔΝΗ που αναδημοσίευσε ένα από τα κείμενά μας. Ομως, υπάρχουν και εκατοντάδες για να μην χιλιάδες αναγνώστες μας που μας διαβάζουν με πολύ ενδιαφέρον είτε επειδή είναι πλικιώμενοι και τους θυμίζουμε τα παλιά χρόνια τα καλά.

Και ήταν «καλά» χρόνια μ' ολες τις αντιξότητες που αντιμετωπίσαμε μέχρι να καταστάλξουμε σ' αυτή την ευλογημένη γη και παρά την νοσταλγία μας για τους ανθρώπους και τόπους που αφήσαμε πίσω.

Ήταν «καλά» εκείνα τα χρόνια τα παλιά, επειδή για πρώτη φορά ίσως μάς δόθηκε η ευκαιρία για προκοπή, για να κάνουμε όνειρα που μπορούσαμε να πραγματοποιήσουμε.

Ήταν τα χρόνια δημιουργίας στην ιδιωτική μας ζωή, αλλά και σαν σύνολο. Υπήρξαν οι πγέτες με τα οράματα, υπήρξαν και οι ανώνυμοι στρατιώτες που δούλεψαν με ενθουσιασμό για να τοποθετήσουν τα θεμέλια τής

οργανωμένης παροικίας.

Αυτοί που πρωτοστάτησαν για να κτιστούν οι εκκλησίες, για να οργανωθεί η διδασκαλία τής γλώσσας μας και να ιδρυθούν δεκάδες εθνοτοπικά σωματεία. Μεγάλα επιτεύγματα στην εποχή τής «Λευκής Αυστραλίας» που στόχος της ήταν η αφομοίωσή μας μέσα στο αγγλοσαξονικό περιβάλλον και δεν ενεθάρρυνε καθόλου τον πολυπολιτισμό.

Θυμάμαι που στο Αντελάιντ η διδασκαλία τής γλώσσας μας γινόταν σε «καπηκητικά» σχολεία στις εκκλησίες της Κυριακές, σαν τα κρυφά σχολεία τής τουρκοκρατίας. Τότε είμασταν με τους Ιταλούς- και ο στόχος των ρατσιστών που έβγαζαν σπυριά όταν μάς άκουγαν να μιλάμε Ελληνικά, μέχρι που ήρθαν άλλες εθνότητες και μάς άφοσαν ήσυχους.

Ήταν χρόνια καλά προπαντός γιατί φτιάχαμε όμορφες οικογένειες και μικρές ή μεγάλες επιχειρήσεις και δημιουργήσαμε νέες φιλίες. Δεν τα γράφω για να τα θυμηθούν οι «παλιοί» σαν κι' εμάς, αλλά για να μάθουν οι νέοι που θα τα βρουν έτοιμα για να τα κληρονομήσουν. Άλλωστε μού το είπε ξεκάθαρα ένας επώνυμος Αυστραλός: «Γιώργο, δεν σας φιλοξενούμε επειδή είστε όμορφοι, αλλά γιατί θα αποκτήσετε τα παιδιά που έχουμε ανάγκη». Τη νοσταλγία ένιωσα τόσο πολύ, που μερικές εκνεύρισα τούς δικούς μου, επειδή όλα μού έφταιγαν και τίποτε δεν μού άρεσε. Ούτε το κρέας, ούτε τα ψάρια, ούτε τα φρούτα και λαχανικά που ήταν άνοστα.

Αν και ποτέ δεν ήμουν πότης, δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί οι μπυραρίες έκλειναν στις 6 το απόγευμα και γιατί οι Αβορίγινες δεν είχαν δικαιώματα, ούτε να ζήσουν όπου ήθελαν.

Τότε δεν είχαμε τρομοκράτες, αλλά συμμορίες κακοποιών στον παράνομο τζόγο και την πορνεία, ως επί το πλείστο αγγλοαυστραλούς και τους ενοχλητικούς νεαρούς τραμπούκους, τους Bodgies και τις Widgies.

Και όμως φίλε μου, τώρα λέμε που είναι τα χρόνια τα παλιά και τα θυμόμαστε με πολλή αγάπη...

